

VI. ZADANIA KOBIECY W SPOŁECZEŃSTWIE

Z NAUCZANIA ŚW. JANA PAWŁA II:

Doświadczenie macierzyństwa wyostrza w was wrażliwość na bliźniego, ale zarazem obarcza was wyjątkowym zadaniem: „macierzyństwo zawiera w sobie szczególne obcowanie z tajemnicą życia, które dojrzewa w łonie kobiety. (...) Ten jedyny sposób obcowania z nowym kształtującym się człowiekiem stwarza z kolei takie odniesienie do człowieka – nie tylko do własnego dziecka, ale do człowieka w ogóle – które głęboko charakteryzuje całą osobowość kobiety”. Matka bowiem przyjmuje i nosi w sobie innego człowieka, pozwala mu wzrastać i czyni mu miejsce w swoim wnętrzu, szanując go w jego inności. Dzięki temu kobieta pojmuje i uczy innych, że ludzkie relacje są autentyczne, jeśli się otwierają na przyjęcie drugiej osoby, akceptowanej i kochanej ze względu na godność, którą nadaje jej sam fakt bycia osobą, a nie inne czynniki, jak na przykład przydatność, siła, inteligencja, uroda, zdrowie. Taki jest najważniejszy wkład, jakiego Kościół i ludzkość oczekują od kobiet. Stanowi on nieodzowną przesłankę prawdziwej odnowy kultury. (Evangelium vitae nr 99)

Mając na uwadze bogate świadectwa z przeszłości, Kościół wyraża ufność, że i dzisiaj kobiety mogą znacznie przyczynić się do budzenia nadziei na wszystkich płaszczyznach. Istnieją pewne wymiary współczesnego społeczeństwa europejskiego, które stanowią wyzwanie dla właściwych kobietom zdolności wytrwałego i bezinteresownego otwarcia na innych, dzielenia się i rodzenia w miłości. Weźmy na przykład rozpowszechnioną mentalność naukowo-techniczną, która usuwa w cień wymiar afektywny i funkcję uczuć, brak bezinteresowności, coraz powszechniejszy lęk przed daniem życia nowym istotom ludzkim, trudność w nawiązywaniu wzajemnych relacji i w przyjmowaniu kogoś, kto jest odmienny. W tym kontekście Kościół oczekuje od kobiet ożywczego wkładu, rodzącego nową falę nadziei. (Ecclesia in Europa nr 34)

W tym kontekście należy w sposób zasadniczy podkreślić, że cały system pracy trzeba tak organizować i dostosowywać, aby uszanowane były wymogi osoby i formy jej życia, przede wszystkim życia domowego, z uwzględnieniem wieku i płci. Faktem jest, że w wielu społeczeństwach kobiety pracują niemal we wszystkich dziedzinach życia. Winny one jednak mieć możliwość wykonywania w pełni swoich zadań zgodnie z właściwą im naturą, bez dyskryminacji i bez pozbawienia możliwości podjęcia takiego zatrudnienia, do jakiego są zdolne; nie pomniejszając poszanowania dla ich aspiracji rodzinnych, jak też i dla ich szczególnego wkładu, jaki wraz z mężczyznami wnoszą w dobro społeczeństwa. Prawdziwy awans społeczny kobiet wymaga takiej struktury pracy, aby kobieta nie mu-

siała zań płacić rezygnacją ze swojej specyficznej odrębności ze szkodą dla rodziny, w której jako matka posiada rolę niezastąpioną. (Laborem Exercens nr 19)

Nie powinno ulegać wątpliwości, że kobiety – ze względu na swą równą godność z mężczyznami – „mają pełne prawo do czynnego udziału we wszystkich dziedzinach życia publicznego i to ich prawo domaga się potwierdzenia i ochrony także przy pomocy środków prawnych, tam gdzie jest to konieczne” (orzędzie na Światowy Dzień Pokoju 1995, n. 9). Istotnie, w wielu społeczeństwach kobiety poczyniły wielkie postępy w tym kierunku, angażując się w sposób bardziej zdecydowany – choć czasem dopiero po pokonaniu wielu przeszkód – w życie kulturalne, społeczne, gospodarcze i polityczne (por. tamże, n. 4). Jest to pomyślny i bardzo obiecujący proces, zaś konferencja pekińska może dopomóc w jego utrwaleniu: powinna zwłaszcza wezwać wszystkie państwa, aby szukały wyjścia z sytuacji, które nie pozwalają kobietom uzyskać należnego uznania i szacunku dla swojej godności i kompetencji. Potrzebne są głębokie zmiany w zachowaniach i w organizacji społecznej, które ułatwią udział kobiet w życiu publicznym, a zarazem umożliwią kobietom i mężczyznom spełnianie ich szczególnych obowiązków wobec rodzin. W pewnych przypadkach potrzebne są także zmiany, które otworzą kobietom dostęp do własności i pozwolą im zarządzać własnym majątkiem. Nie można też zapominać o szczególnych trudnościach i problemach, z jakimi zmagają się kobiety żyjące samotnie lub samodzielnie kierujące rodzinami. (List [przesłanie] do sekretarza generalnego IV światowej konferencji ONZ poświęconej kobiecie. 26 maja 1995 r., Rzym)

MYŚLI DO REFLEKSJI:

Szczególna rola kobiety w społeczeństwie wyraża się nie tylko w jej powołaniu do macierzyństwa. Św. Jan Paweł II zwraca również uwagę na inne ważne i odpowiedzialne zadania wynikające z jej natury.

Pomyśl:

- Gdzie dostrzeżasz szczególną rolę kobiety w społeczeństwie? Gdzie według ciebie są niezastąpione?
- Na jakie obszary zaangażowania kobiet w społeczeństwie zwraca uwagę św. Jan Paweł II?

Miejsce na notatki:

Cytat, myśl, zadanie do wykonania:

